

TÓTH LÁSZLÓ

Odafent az ég...

A mester, ki el...

Madácholat Villányi Lászlónak

A mester, ki elhagyni készül végleg műhelyét,
visszanéz-e agg szerszámaira,
az árván maradó forgácsokra?
S a műhely? Marasztalhatná?
Vagy *megy* vele, mert viszi magával?
Hisz el mit vihet, mi mást, innen –
s hagyni ott vajon mit?
Életéből mi így,
s mily rend marad maga után?
A műhely bár árván soha... ám a mester?
Helyére tesz még ezt, azt, s az életében is rakogat.
Minek megszabott, pontos helye volt, marad tán *ez* után is.
és nem döntik világát romba elfajult falansztereotípiák...
bárhogy is rendelné az *Aggastyán*, ki most elébe lép,
de ő, *kit a székláb is faragott*, fölvetve fejét,
mereven a szemébe néz...
Jól tudván, a kész mű helyett nem a részletek beszélnek,
s végigtekintve e *szűk világtekén*,
kémleli, mily fényeket láthat
még az égen a mester villanni...

Egy új – a Carmina buránához

„Ránk dohosul az idő...”

Félre, könyvek, doktrinák (Szabó Lőrinc fordításában)

nyelésre tátott száj vagyok
szőlőszemen pötty bogár
dőlnek belőlem dús szájszagok
cinteremben virító borág

magamba néző szem vagyok
elnémult citera vigadoz bennem
köröttem a tárgyak mind vakok
vakok a tárgyak két kezemben

utolsó utam merre vonszol
zsebemben zörgő kavicsok
omlik falam dől a disz s a konzol
s odafent az ég inog